

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1921 | 70. AARGANG

HEBER C. KIMBALL.

Første Raadgiver til Brigham Young fra 1847—68.

Heber C. Kimball fødtes 14. Juni 1801 i Vermont og indlemmedes i Kirken ved Daab i April 1832. Han begyndte straks med Iver at virke for Evangeliets Udbredelse. Han studerede Teologi ved den teologiske Skole i Kirtland i 1834—35 og blev 14. Februar 1835 ordineret til Apostel.

Broder Kimball fik Anledning til at gøre overordentlig mange Erfaringer i Kirkens Tjeneste, dels gennem sine talrige Missionsrejser alene og sammen med Joseph Smith og Brigham Young, dels gennem sine Sendelser til England, hvor han indførte Evangeliet og i Forening med sine Medarbejdere indlemmede over 1500 Personer i Kirken i Løbet af nogle faa Maaneder og saaledes lagde Grundvolden til den europæiske Mission.

Han var en typisk Amerikaner og en veltalende Prædikant, ligesom han udtalte flere betydningsfulde Profetier, der alle gik i bogstavelig Opfyldelse.

22. Juni 1868 døde han i Salt Lake City, hvortil han havde fulgt det Folk, for hvilket han havde været saa ædel og mandig en Forkæmper i Medgang og Modgang.

Vi vedfojer her Ældste Morten A. C. Nicolaysens Oversættelse af Heber C. Kimballs Hilsen til sine Born og Br. Nicolaysens Kommentarer hertil.

HEBER C. KIMBALLS HILSEN TIL SINE BØRN.

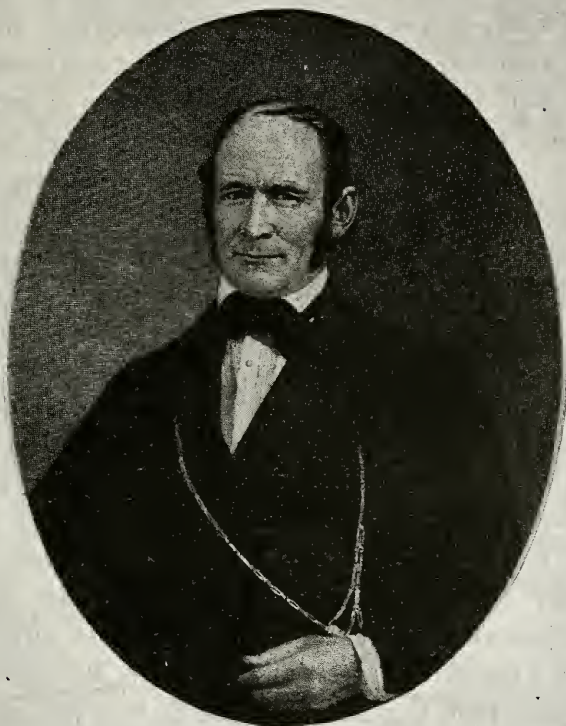
Oversat af *Morten A. C. Nicolaysen,* Salt Lake City.

Jeg vil tale til mine Born i denne Morgenstund. Jeg onsker, at de maa blive vise og forstandige og ærede af Gud og Mennesker, og derfor beder jeg om den Helligaands Inspiration.

Denne Verdens Ting er intet for mig. Jeg har ingen Følelser for dem, som jeg før har haft; jeg bryder mig kun om de evige Værdier. Naar jeg betragter Guds store Gerninger og den Herlighed, som er beredt de Retfærdige, og naar jeg overtænker, at Vejen er saa smal, at kun faa finder den, saa foler jeg Trang til at bede Gud velsigne mine Børn og frelse dem. Jeg er Gud taknemmelig for, at jeg lever paa en Tid, da nogle vil finde den lige og snævre Vej og blive Gud lig.

Et Menneske kan følge Jesus og blive lig Gud. For dette hoje Formaal maa han berede sig i dette jordiske Tabernakel, for at han, i Lighed med en Dommers Ophøjelse til sin Værdighed, ogsaa maa blive ophojet til Guds Værdigheder. (Se Johannes Aabenb. 1: 4—6. V., 3: 21. V., 7: 13—17. V., 21: 7. V.; 122. Salme, Colos. 1: 16. V.) — Jeg onsker, at mine Born maa blive ophojet, og hvis jeg skal indtage nogen Stilling blandt Guds Regenter, saa onsker jeg ved Guds Kraft at have Rettighed til at kunne nedstige til mine Efterkommere og besoge dem. Enhver Ting, vi ser her, er forbilledlig paa det tilkommende Liv.

Jeg horer ofte Folk tale om Vanskeligheder, som forekom-

HEBER C. KIMBALL.

mer mig at være intetsigende. Jeg bemærker dem næppe. Jeg onsker, at mine Børn skal være et Eksempel for andre, og jeg onsker, at de ældre Born skal være et Eksempel for de yngre, og ikke alene for dem, men for deres Venner og det Kon, de tilhører. Mine Born! Lyt til Eders Forældres Formaninger, og naar de beder Eder om at udfore en Ting, saa gor det. Overvind enhver tyranniserende og kuende Aand, som kommer over Eder, og vær som Leret i Pottemagerens Haand.

Tiden kommer, da I selv vil faa Born og nære ømme Folelser for dem. I vil da se tilbage og paaskonne de omme Folelser, Eders Forældre nærede for Eder. Min Sjæl har været fordybet i mine Borns Velfærd og Frelse. Naar jeg ser den evige Verdens Liv for mig, saa foler jeg Hjertets Villighed til Opofrelser, saa jeg kan blive i Stand til at glæde mig over de uendelige Goder, som Gud er villig til at give sit Folk. Idet jeg taler til mine Børn, saa taler jeg som en Fader, og der er næppe paa Jorden nogen Person, som har ommere Følelser for sine Børn, end jeg har. Jeg vil, at de ældre Børn skal være et Mønster for de yngre, og saa vidt der er Overlast, Umedgorlighed og Haardmundethed, saa læg det til Side, thi de er ligesom Sæd, som, hvis de faar Lov at trives, vokser op til et Træ, der bliver storre og større, og naar det bærer Frugt, frembringer det Haardhed og Tyranni. Vi skulde altid bestræbe os for at saa' Fred og Venlighed. Husk altid paa at ære Eders Forældre og være dem hengiven, thi Eders Slægt vil fortsættes, fordi Gud har lovet det, og hvis ikke de ældste Born er trofaste, saa vil Gud oprejse Efterkommere fra de yngre.

Jeg ønsker, at mine Børn skal vise tilborlig Agtelse for alle Mennesker og være venlige imod dem, ligesom I selv onsker, at de skal være venlige mod Eder. Vær lovlydige overfor de statsretlige og religiose Myndigheder og ær dem i deres Embeder og Kaldelse. Naar I taler om Kirkens Præsident og Apostle, saa tal godt om dem og undgaa Dadelsyge. Ær alle Mennesker i deres Bestillinger, og tal ikke nedvær-

digende om dem eller nogen anden Person paa Jorden. Hvis I ikke kan tale godt om et Menneske, saa er det bedre at tie. Hvis I vil gøre dette, saa vil I blive agtet, ligesom Eders Fader er blevet agtet, thi det har været min Kurs i Livet.

Saml Eders Opmærksomhed om disse Lærdomme og vær trofast i alle betroede Sager, og I vil blive ophøjede i Guds Rige og mangfoldiggjort fra Slægt til Slægt, og der skal ikke blive nogen Ende paa Eders Efterkommere. Naar jeg kommer i Guds Nærværelse, da vil Gud give mig Ret til at staa som Eders patriarkalske Hoved, ligesom Adam vil staa som Hovedet for alle Jordens Familjer.

Mine Børn! Giv ikke efter for noget Onde, men bortfjern i Tro og Bøn alle ugudelige Tanker, og tillad aldrig Eder selv Selskab med de Ugudelige eller at gaa paa fordærvelige Steder. Hvis vi giver efter for smaa Synder, vil de rodfæstes i vort Følelsesliv og vokse ligesom et Træ og overskygge vort Liv. Jeg véd, at dersom jeg er trofast i den evige Pagt, vil ingen af de gode Ting blive unddraget fra mit Liv; men hvis jeg skulde henfalde i Synd, kan det altsammen blive borttaget. Vi handler her med Henblik paa Evigheden; vi lægger her en Grundvold for det evige Liv. Hvis I vil huske paa disse Ting, vil Gud velsigne Eder med sin Herlighed og det evige Livs Gaver og Kræfter.

Jeg ønsker, at I skal erindre, at saafremt I ærer Eders Forældre, da skal I, naar I bliver gamle og er optaget af Herrens Arbejde, ogsaa blive æret.

Jesu Kristi Evangelium, som det er blevet aabenbaret til Profeten Joseph Smith, er Sandheden. Jeg véd det, thi Gud har aabenbaret det for mig. Ethvert Menneske, som forkaster det, vil blive fordømt*); og enhver, som annammer det, vil blive frelst**. Daaben er et Tegn paa Opstandelsen (Romerbrevet 6. Kap.), og det er den Nøgle, som lukker os ind i Guds Rige. Alle Evangeliets Ordinancer er Sindbilleder paa det

*) **) Se Oversætterens Efterskrift i dette Nr. af »Skand. Stjerne«.

himmelske Riges Forhold. Jeg onsker, at mine Born vil lægge Mærke til disse Sager, thi vi er indgaaet i én af Guds Husholdninger, i hvilken det er nodvendigt for os at aabne Døren for at modtage alle tidligere Husholdninger af Gud. Naar jeg er blevet nedtrykt af denne Verdens Fordummelser, saa har jeg følt, som om Jorden vilde falde sammen under Guds Vælde i denne store sidste Husholdning. Jeg onsker at blive i Guds Husholdning netop hvad jeg burde være.

Mine Børn! Opam aldrig Misundelsens Aand. Naar I ser et fattigt Menneske, og I har noget at hjælpe med, saa hjælp; naar en fattig Mand og Kvinde banker paa Eders Dor, saa tag dem ind og giv dem Mad og Klæder. Vis altid i Gerning, at I staar paa de Undertryktes Side. Dette Princip var altid i mit Hjerte, og jeg onsker, at mine Born vil omfatte det med samme Kærlighed. Hvis I viser Barmhjertighed, vil der vederfares Eder Barmhjertighed. Gud den Almægtiges Karakter er ædel, og ingen, undtagen de ædle, de venlige, de barmhjertige, de moralsk ærbare og lydige mod Gud, vil kunne indgaa i hans Rige. Den Kurs, jeg har taget i Livet, vil blive overleveret til fremtidige Slægter. I vil overlevere den fra Slægt til Slægt, og alle Optegnelser, som er gjort her paa Jorden, vil blive optegnet i Himlen.

Mine Born! Gud erkender alt, hvad I gor. Giv ikke Raaderum for noget ugudeligt, fordærveligt og uærligt. Ligesom I gor mod andre, saaledes skal der igen blive Eder tilmaalt. Lad disse Lærdomme synke dybt i Eders Hjerter, og Gud vil da med Glæde udgyde sine Velsignelser over Eder. Amen.

OVERSÆTTERENS EFTERSKRIFT.

For fire—fem Aar siden besogte jeg en af Heber C. Kimballs Sonner, Solomon F. Kimball, og havde en interessant Samtale med ham om hans ædle Fader, den store Missionær og Forkynder af Kristi Evangelium. Under Besoget forærede han mig et trykt Vægbillede, hvorpaa den her oversatte Hilsen af hans Fader til sine Born fandtes. Han bad mig over-

sætte den for mine Landsmænd, da hans Hustru var født i Danmark.

Jeg har selv seks Børn og føler saaledes Ansvaret ved Familje-Anliggender og mine Børns Opdragelse i Overensstemmelse med Guds Ord, og som de findes i denne intelligente, af Kristus beaandede Hilsen af en af Guds bedste Apostle paa Jorden. Med den timelige Omsorg for Familjen har det ikke været mig let at opfylde Ønsket før nu, da jeg for en Tid har forladt mit sædvanlige typografiske Arbejde og benytter min Tid hjemme.

Der forekommer et Par Ord — »Fordømmelse« og »Frelse« — i denne Hilsen, som jeg vil knytte nogle Bemærkninger til for »Stjernen«s Læsere. Ordene har været misforstaaet af mange Mennesker, baade Troende og Ikketroende. Hos de fleste forbindes Ordet »fordømt« med Tanken om *evig Straf*. Den norske Præst Thv. Klaveness har udtrykt det saaledes:

»Blive forskudt — hvilken forfærdelig Ulykke! Forskudt, forkastet, forstødt, bort fra Gud, fra Lyset, fra Livet, fra Glæden, ud — ud i Mørket, i Fortvivlelsen, i Døden, og det for evig, aldrig et eneste Glimt af Lys, aldrig en eneste Gnist af Liv, aldrig en eneste Draabe af Glæde — ikke Haab en Gang, Mørke uden Haab om Lys, Kval uden Haab om Lindring!«

O, evig Evighed, Du maatte nok betænkes!
Hvor de Fordømte ned i Vredens Sø skal sænkes!

Udtalelsen hviler paa Paulus's Ord: »At ikke jeg, som prædiker for andre, skal selv blive forskudt«. Dette er blevet anset som en bestandig Forskydelse — *en Bortvisning uden Ende*. Imidlertid er Guds Navn »Evig«, altsaa bliver Straffen i Overensstemmelse med Guds Straf eller den »Eviges« Dommemaade, som fuldt ud hviler paa Retfærdighed, Barmhjertighed og Kærlighed, alt i Forhold til hvor meget Godt, der kunde kræves af vedkommende Væsen ifølge dets Kundskab, Evner, Opdragelse og aandelige Berigelse af Gud. (Se ogsaa Jesu Kristi Befaling Pagtens Bog 19. Kap.). I Bemærk-

ninger af Profeten Joseph Smith 27. Aug. 1843 sagde han bl. a.: »Naar Gud tilbyder en Velsignelse eller Kundskab til et Menneske, og det afslaar at modtage den, vil det blive fordømt. Israeliterne bad, at Gud vilde tale til Moses og ikke til dem; som en Følge deraf blev de fordømt med en timelig eller kødelig Lov«. Mennesket vil være blandt den Klasse af Individer, som svarer til dets Aand og Karakter, hvad enten det nu befinder sig i dette kødelige Liv eller gaar ind i Aandernes Verden; thi den samme Aand, som har taget Legemet til Fange her i Livet, vil ogsaa tage det til Fange hinsides. Man kan saaledes skønne, at Aandernes Fængsel eller »Fordømmelse« mere betyder en Tilstand end et absolut bestemt Indelukke, selv om deres Færdselsomraade vil være begrænset. Det er denne »forskudte« Tilstand, eller Fordømmelse, som Paulus tænkte paa, fordi Gud allerede havde benaadet ham med Kundskaben om de Frelstes Tilstand. En Prædikant fortalte til Forbrydere i et Fængsel Lignelsen om den forlorne Søn og hans beklagelige Tilstand mellem Fremmede. Han spurgte dem derpaa: »Hvor var den Mand?«, og fik uvilkaarligt det Svar tilbage: »I Helvede!« Nu maa man ogsaa i denne Lignelse lægge Mærke til, at det Menneske havde Aandskraft nok til at vende om fra dette Helvede og gaa til sin Fader igen. Saaledes vil Gud ogsaa give Menneskeheden Veje og Midler til Befrielse fra Fordømmelsen eller Straffen baade i dette og tilkommende Liv, naar Menneskeaanden omvender sig til Gud og faar den sande Kærlighed til Faderen, som kan bringe det Lyksalighed.

Ved en vis Lejlighed, hvor en Kvinde gjorde Indvendinger mod religiøse Anskuelser, og Taleren spurgte hende, om hun forstod Ordet »Frelse«, svarede hun: »Ja, det gør jeg rigtignok, jeg blev frelst, da jeg var atten Aar.« »Fra hvilket blev De frelst?« spurgte han. »De véd vel nok,« sagde hun, »at Jesus døde for at frelse mig.« »At frelse Dem fra hvad? — har De været frelst fra Synd alle disse Aar?« »Nej, det kan jeg ikke sige, at jeg har,« tilstod hun ærligt. »Har De været

»frelst« fra Sygdom?« spurgte han. »Nej, jeg har lidt meget i aarevis.« »Indbefattede Deres »Frelse« Befrielse fra de timelige Bekymringer, Frygt, Fattigdom og Samfundsonder?« »Nej,« sagde hun, »jeg formoder, min Frelse var beskikket for det fremtidige Liv.«

Ovenstaaende Replikskifte staar i nøje Forhold til Begrebsbestemmelsen Profeten Joseph Smith gav af Ordet Frelse i sin Dagbog af 17. Maj 1843: »Frelse« betyder, at et Menneske er *ophøjet over alle* sine Fjenders »Magt« (de mange forskellige Onders Magt). »Det profetiske Ords Stadfæstelse« (se Peters andet Brev 1. Kap., 19. V.) betyder, at et Menneske *véd,* at det ved Aabenbaringens og Profetiens Aand gennem det hellige Præstedømme er beseglet til evigt Liv. Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed.«

Forsaavidt ovennævnte Kvindes Tro paa Jesus som Verdens Frelser var en levende Tro, vilde den efter al Sandsynlighed bevare hende fra mange Synder og bringe fredelig Tilfredshed i Følelseslivet. Men da hun endnu var uvidende om Guds Gaver og Kræfter, idet hun ikke var kommet i Beroring med det hellige Præstedommes Autoritet, saa havde hun endnu ikke ved Hjælp af Troen modtaget »Frelse« fra Synder og Sygdom. I lige Maade var hun uvidende eller uden Kundskab om de Love, der styrer Menneskelegemets Funktioner og Anvendelsen af de naturlige Betingelser, hvorpaa Sygdommen kunde gaa bort. Hun stod derfor paa Samtalens Tidspunkt ufrelst fra Sygdom og havde i lige Maade heller ikke nogen Forsikring ved Aandens Aabenbaring om »evigt Liv«, eller en absolut frelst Tilstand. Paa samme Maade gjaldt det hendes Frelsesforhold til timelige eller økonomiske Samfundsonder, som hun mere eller mindre vedblivende maatte være et Offer for, indtil Guds aabenbarede Planer for deres Afskaffelse indføres. Hvis denne Kvinde for Eksempel havde lært Guds Ord til Profeten Joseph Smith, at »der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser er forjættede; og

naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed mod denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet,« da vilde denne Kundskab ganske naturligt have løst Gaaden for hende om disse Samfunds-Onders Tilstedeværelse, og som Mennesket ikke enkeltvis kan befri sig for, men kun kollektivt eller forenet ved at adlyde de Love, hvorpaa Velsignelsen blev forjættet før Verdens Grundvold, og dermed blive »frelst« fra Ondet eller Fjendens Magt.

»Frelse« bliver derfor ligesom »Fordømmelse« en »evig« Tilstand, fordi Guds Navn er »Evig«, og alle Sjæle frelses i fremskridtsmæssig Orden i Overensstemmelse med Tro og Naade, deres erhvervede Kundskab, deres gode Gerninger og det Forhold, hvori de adlyder Kristi Befalinger. Profeten saa i store Syner, at denne frelste Tilstand varierede indenfor bestemte Omraader; derfor er Frelsen i de himmelske Syner til Apostlen Paulus, Joseph Smith og Sidney Rigdon lignet ved en jordisk Frelse, en semi-himmelsk Frelse og en absolut himmelsk Frelse; den sidste er lignet ved Solens Glans.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi en semi-himmelsk Organisation, som er udsprunget ved Aabenbaring fra den himmelske Verden; den er derfor uløselig forbundet med den himmelske Verdens Kræfter, og Organisationen vil i Tidens Løb føre alle Individer, som adlyder dens Lære og Love, til den fuldstændige Frelse, hvor de vil være ophojet over alle Fjenders Magt, som udtrykt ved Profeten Joseph Smith.

Til Slut vil jeg sige, at den eneste sikre aandelige Fæstning mod Fordømmelse er i Kærlighed at holde fast ved Guds Ord fra før og nu og lade det brænde klart i Samvittighedslivet, idet vi husker paa Jesu Ord, da han raabte til Skaren af Farisæere, Grækere og Raadsherrer: »Dersom én horer mine Ord og ikke vogter paa dem, saa dommer ikke jeg ham, thi jeg er ikke kommet for at dømme Verden, men for at frelse Verden; hvo, som forsmaar mig og *ikke* modtager mine Ord, har én, der dømmer ham; *det Ord, som jeg talte, det*

skal dømme ham paa den yderste Dag.« (Johannes Evang. 12: 47., 48.).

Salt Lake City, Utah, i Juni 1921.

Morten A. C. Nicolaysen.

KONVENT.

Det var vort Privilegium at overvære det interessante Konvent, der blev afholdt i den europæiske Missions Hovedkvarter, 295 Edge Lane, Liverpool, Lordag den 9., Sondag den 10. og Mandag den 11. Juli 1921. Der blev ialt holdt syv Moder, et Lørdag Aften, tre hver af de følgende Dage.

I Konventet deltog Præsidenterne George Albert Smith og Orson F. Whitney, Præsident Carl E. Peterson, Præs. for den danske Mission, S. F. Ballif, Præs. for den schweiziske og tyske Mission, Præs. John P. Lillywhite fra den hollandske Mission og samtlige Konferencepræsidenter af den britiske Mission, desuden »Mill. Star«s Medredaktor, Ældste Junius F. Wells og hans Efterfolger, Ældste William A. Morton.

Lørdag Aften Kl. 7 aabnedes Konventet under Præs. George Albert Smiths Præsidium. Præs. Smith forklarede Konventets Formaal, nemlig at gore hans Efterfolger som Leder af Europas Mission, Præs. Whitney, bekendt med de forskellige Missionspræsidenter og deres Arbejde. Han opfordrede Brodrene til at udtrykke deres Følelser og rapportere Forholdene paa deres Missionsmark.

Præs. Carl E. Peterson udtalte sig om Forholdene i den danske Mission. Han sagde, at der er stor Mulighed for Fremgang, hvis der kunde blive sendt flere kvalificerede Missionærer, thi af alle Kirkens Repræsentanter burde Missionærerne være de dygtigste.

Præs. Ballif rapporterede Arbejdet i Schweiz og Tyskland, i hvilke Lande der er 108 Missionærer, hvoraf 14 fra Zion.

Præs. Lillywhite fortalte om Missionsvirksomheden i Holland, hvor Arbejdet gaar godt fremad.

Orson F. Whitney udtrykte sin Glæde over at mødes med Brødrene og udtalte sig om sit Kald, i hvilket han vilde finde en værdifuld Medarbejder i Ældste William A. Morton. I Løbet af Konventets syv Møder diskuteredes alle Missionsforhold: Folket raadedes foreløbig fra at emigrere, særlig de, der har godt Arbejde, thi for det første er Arbejdsforholdene for Tiden ikke gode i Amerika, for det andet vil Tab af Medlemmer svække den Konference, de forlader.

Om Missionærerne blev der sagt, at dersom de ikke udviser Energi i deres Arbejde, maa de øjeblikkelig afløses.

Missionærerne bør tilbringe 90 Procent af Tiden blandt Fremmede og i Særdeleshed lægge Vægt paa at dygtiggøre sig ved Studier, saa at de er i Stand til at repræsentere Kirken og give en Aarsag for deres Vidnesbyrd, thi, som Præsident Whitney sagde, det gælder ikke saa meget om at aflægge Vidnesbyrd, som at give Folket noget at tænke over.

Efter Konventet afholdtes et underholdende Afskedsmøde Mandag Aften, hvilket bl. a. overværedes af den kanadiske Regerings Repræsentant, Mr. Kerr, som holdt en interessant Tale i Dagens Anledning.

Præsident Smith og Familje blev overrakt forskellige smukke Gaver. Præsidenten takkede for disse og for den svundne Tid. Til Slutning sang de Tilstedeværende: »En fuldkommen Dag«, og Præsident Orson F. Whitney udtalte Velsignelsen.

KRISTENLIVETS FRUGTER.

Naar Kristendommen sejrende trængte frem over Verden fra en ringe Begyndelse, var det ikke først og fremmest dens Troeslærdomme, der bevirkede dens Fremgang, men det var den guddommelige Magt, der gennem Kristenlivet gjorde dets Frugter saa rige, at Verden maatte studse derved, og det lige

fra Martyrernes Offer af selve Livet og ned til de smaa Kærlighedsgerninger mod Syge og Fattige. Ved Kristenlivets Frugter betegnes i Biblen alle gode Gerninger, Egenskaber og Dyder, og ligesom den bevægende Kraft i al Naturens Liv er Solen, saaledes er den bevægende Kraft i alt aandeligt Liv Guds Kærlighed, og derfor er Hjertepunktet i Kristendommen dette, at saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den Enbaarne, gav ham til Døden som et uomstødeligt Bevis paa sin Kærlighed til den faldne Verden. Det er, som Paulus siger, denne Kærlighed, som tvinger os. Det er, for at illustrere det ved et Billede, ganske som Rosenbusken siger hos H. C. Andersen, da Sneglen spørger den, hvorfor den vil staa og give de utaknemmelige Mennesker saa skønne Roser: »Jeg kan jo slet ikke lade det være, thi naar Solen skinner paa mig, saa stiger Safterne op i mig, og jeg maa blomstre.« Det er saadan hos os Kristne, at Kærligheden gør det til en Trang og Glæde at yde gode Gerninger, at sætte Livets Frugter; men det er Solens Varme, som gør Frugterne rige, uden dens Varme vilde de være bitre. Saaledes ogsaa med Kristenlivets Frugter. Hvis vi for Eksempel har lidt Miskendelse, og andre har gjort os Fortræd, saa vil der være en Røst i os, som siger: »Vi maa hævne os paa dem og gøre dem Fortræd, de har ikke fortjent bedre.« Men lader vi Guds Kærligheds Aand tale, saa vil vi komme til at erkende, at det er værst for disse Mennesker selv, og fremfor at gøre dem Fortræd til Gengæld, saa vil vi undgaa dette og gøre dem Godt. Men naar Guds Kærligheds Magt saaledes gør Hjertets Frugter søde, saa maa der en Samvirken til. Guds Aand kan ikke frembringe Kristenlivets gode Frugter hos os, uden at Hjertets Jordbund er villig. De to Ting maa mødes, og derfor blev Regnbuen kaldt Pagtens Tegn. Ligesom Regnbuen fremkommer ved, at Vanddampene fra Jorden mødes med Solens Straaler, saaledes gaar det, naar Menneskehjertets Længsel og Trang mødes med Guds Kærligheds Sol, saa sætter Kristenlivet gode Frugter, men jeg maa dog atter minde om, at det, som gør Kristenlivets Frug-

ter gode og søde, alene er Guds Kærligheds Sol, og naar vi ret føler dette, saa finder vi ikke, at vi gør noget særligt fortjenstfuldt, ligesom vi heller ikke bliver selvretfærdige ved det; men vi føler, det er Naade over Naade, derfor finder vi ikke paa at forlange Tak, men føler Trang til *at sige Tak,* fordi vi har faaet Lov til at bære liden Frugt. *L. Caspersen.*

OPHØJELSE.

Ophøjelsen eller, som nogle kalder det, Helliggørelsen, er et Problem, der har kostet Menneskene meget Hovedbrud, medens dog langt de fleste har lagt Spørgsmaalet paa Hylden i en Slags Resignation, der hyppigst undskyldes med den misforstaaede Sætning: »Herrens Veje er ikke vore«. Vi er netop paa dette Punkt i Besiddelse af mangfoldige Oplysninger, der vel ikke giver os en fuldstændig Viden, men dog en Idé om Arten af den Ophøjelse, der venter Lovens Opfylder, med andre Ord: vi har den Kundskab, der er tilstrækkelig for os paa vort nuværende Udviklingstrin.

Til sine Disciple sagde Kristus: »Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være stor i Himlene«. Joseph Smith skrev i Nauvoo i 1842: »Lader Bjergene raabe af Glæde, og alle I, Dale, fryder Eder, og alle I, Søer, og det tørre Land, udtåler Eders evige Konges Underværker. Og I, Floder og Kilder og Bække, nedstrømmer med Fryd. Lader Skovene og alle Markens Træer prise Herren, og I, faste Klipper, græder af Glæde. Og lader Solen, Maanen og Morgenstjernerne synge tillige, og alle Guds Børn raabe af Glæde. Og lader de evige Skabelser forkynde hans Navn evindelig. Og atter siger jeg, hvor liflig er den Røst, vi hører fra Himlen, forkyndende Herlighed og Frelse og Ære og Udødelighed og evigt Liv, Riger og Fyrstendømmer og Magter.« I dette smukke, poetiske Sprog ligger antydet en Forklaring paa den af Kristus forjættede, himmelske Løn. Paulus skrev: »Men alle vi, som med ubedækket Ansigt skuer Guds Herlighed som i et Spejl, bliver

forvandlede efter det samme Billede fra Herlighed til Herlighed. . . .«

Profeten nævnede hvori Guds Herlighed bestod: de evige, stadig skønnere Skabelser af Verdener, Sole, Maaner og Morgenstjerner, alle med deres forunderlige Liv i Form af Mineralier, Vegetation, Dyr, Mennesker, Liv af enhver Slags og paa ethvert Stadium.

Da Salomon opførte et »Slot for den Herre Gud«, indsamlede han Guld, Sølv, Kobber, Jern, Onyks, Karbunkel, stukne Klæder, Marmor, Cedertræ, Purpurstof, Skarlagen, Fyrre- og Hebentræ og meget mere, medens Kunstnere og Mestre af alle Fag blev sat til at tilvirke alt dette og gøre det skikket til det store Tempel. Ved Tanken om dette af Guld og ædle Stene lysende Palads glædede Kong David sig, og han sagde: »Dig, Herre, hører Majestæt og Vælde og Herlighed og Sejr og Ære til; thi alt i Himlen og paa Jorden er Dit — Du regerer over alle Ting — og i Din Haand staar det at gøre alt stort og stærkt.«

Dersom Mennesket, der opfylder Loven, skal blive til ét med denne Guds Herlighed, skal blive hævet til denne Ære og arve »evigt Liv, Riger og Fyrstendømmer og Magter«, dersom vi tror David og Paulus og Joseph Smith, disse fuldgyldige Repræsentanter for tre forskellige Verdenshusholdninger, da har vi en Idé om den Ophøjelse, der som en Haabets tindrende Stjerne blinker og vinker til os og leder os fra Grad til Grad. Bygmesteren og Mureren og Billedhuggeren, der opfylder Loven, er alle Led i dette evige Broderskab, der skal bygge de Fremtidens Templer, »hvis Herlighed overgaar al Forstand«. Og den sidste Ophøjelse, vi med vor nuværende Udvikling kan tænke os, er, som Pagtens Bog siger, at vide alle Ting, »at være en Verdensbygmester, en Konge i Evighedernes Evighed«, hvis Herlighed er Intelligens, og om hvem Guderne skal sige, ligesom i Skabningens Morgen: »Han er blevet som en af os«.

Men selv da, hvor man set med menneskelige Øjne skulde

synes at staa paa Magtens straalende Tinde, selv da venter der Ophojelse og atter Ophøjelse, thi Rummet er ubegrænset, Tiden evig, og der findes ikke et Solsystem saa stort og saa herligt, uden at det dog kun er et Fnug i Livets, i Tankens Ocean. *Einar Kiær.*

ABRAHAM LINCOLNS UR.

Et meget sjældent Ur, der har tilhort den amerikanske Præsident Abraham Lincoln, ejes nu af Familien Hansen Lund i Jelling.

Uret er fra 1659 og blev lavet af en Amerikaner ved Navn Stanley. Det blev senere af dennes Familje testamenteret Abraham Lincoln, som altid bar Uret hos sig under Krigen med Sydstaterne 1861—62, og Hærforernes Ure blev stillet efter det. Men Lincoln solgte senere Uret til en fransk Adelsmand, der under Krigen gjorde Tjeneste ved hans Hær. Det kostede vistnok 40.000 Francs, som Lincoln skænkede ulykkeligt stillede efter Krigen. Fra den franske Adelsmand gik det i Arv til hans Familje, der solgte det til en rig tysk Bankier i Berlin. Der blev nu handlet og vandlet med det, indtil det kom i en svensk Ingeniors Eje, og herfra er det saa kommet i den nuværende Ejers Besiddelse. Til Trods for, at Uret omtrent er 300 Aar gammelt, gaar det udmærket endnu. Det er et antikt Sølvur, et saakaldt »Evighedsur«, der foruden at vise Klokkeslet tillige viser Dato, og det skal kun trækkes meget sjældent. Uret er dobbelt saa stort som et almindeligt Lommeur, og det skal være det eneste Eksemplar af sin Art i hele Verden.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).